

**A FORRADALOM
VEZETŐI,
ESZKÖZEI
és
HASZONHÚZÓI.**

BOLTI ÁRA
2 KORONA

Kiadja: A Keresztény Szociális Egyesületek
Országos Szövetsége

Bratislava-Pozsony, Köztársaság-tér 6.

Fontos! Olvassa el!!!

Ezen füzetkével egy oly füzet sorozatot nyitunk meg, mely a kereszténység felvilágosítása szempontjából páratlan a maga nemében.

Nem izgatunk a zsidóság és a szabadkőművesek ellen, hanem tényekkel bizonyítunk, saját kijelentéseiket citáljuk a forrás világos megjelölésével.

Minthogy hasonló felvilágosító füzetek megjelenése a múltban is a könyvkereskedők és elárusítók magatartásán törött meg, akik egyszerűen agyonhallgatták és nem terjesztették ezen műveket, az indolens keresztény társadalomhoz fordulunk, hogy saját érdekében tegyen meg minden lehető ezen füzeteknek lehető leg-szélesebb terjesztése érdekében.

A kiadandó füzeteknek címeit itt adjuk:

1. A forradalom eszközei és hasznhúzói.
2. A reformzsidók programja.
3. Zsidók a gazdasági és kultúréletben.
4. Marx és programja.
5. Zsidók a világ urai.

6. Szociáldemokrata vezérek értékes vallomásai.
7. Zsidóveszedelem.
8. A szociáldemokrácia zsidó járomban.
9. fl szociáldemokrácia veszélye az egész kultúra számára.
10. A szabadkőműves protekcio-rendszer. üeszélye az állam és társadalomra nézve.
11. A szociáldemokrata humbug.
12. A zsidó-szabadkőműves világszövetség.

Kérjük tehát minden keresztény testvérünket, hogy ezen füzetek elárusítására minden községben egy agilis egyént kérjen fel, aki a küldendő füzetek számát közölje velünk.

Minden keresztény-keresztyén járassza a „NÉPAKARAT“ című magyar, „VOLKSWILLE“ című német keresztényszociálista hetilapot. Szerkesztőség és kiadóhivatal: Pozsony, Köztársaságtér 8 I. emelet.

A keresztényszociális Egyesületek
Országos Szövetsége
Köztársaságtér 8. szám, I. emelet.

A forradalom vezetői, eszközei és haszonhúzóí.

A szabadkőműves diplomaták, katoná-emberek és nagyspekulánsok által felidézett világháborúban végeredményképp az „arany internacionálé“ maradt a győztes; Oroszország, az osztrák-magyar monarchia, Porosz-, Bajor-, Szászország, Württemberg, Baden stb. koronás fejedelmeit megbuktatták és helyettük koronázatlan, nagyrészt zsidó szerencsefiak kei ültek a hatalom birtokába. Most, mikor e sorokat írjuk, már egy éve annak, hogy a harctéri frontok összeomlottak, de a monarchiák helyébe került köztársaságokban a demokrácia áldásai még mindig nem mutatkoznak, sőt ellenkezőleg: kitűnt, hogy a forradalmárok legtöbb ígérete csak üres frázis volt, csak eszköz a hiszékeny nép megnyerésére. Hogy a frontokon álló győzedelmes hadseregeket a hinterlandból, tehát hátulról támadják meg és így bomlasszák meg, a szociáldemokrata és más, a zsidókat szolgáló lapokban azt írták: Dobjuk el a fegyvereket, mert ellenségeink csak erre a pillanatra várnak, hogy az éhségblokádot

megszüntessék; hogy rögtön oly békefeltételekbe menjenek bele, melyek hadikárpótlások és annexióktól eltekintenek; hogy mindjárt megteremtsék egy általános kibékülés és az örök világbéke alapjait. És hogy mutatkozott ellenségeink szabadkőműves „humanitásba a fegyverletétel után? Több, mint egy félévig fenntartották a győztes hatalmak képviselői a blokádot; több, mint egy félévig a legyőzöttek minden kérését, melyek a béketárgyalások gyorsabb keresztülvitelére, közvetlen információk beszerzésére és figyelembevételére vonatkoztak, szívtelenül semmibe sem vették; sőt egy 70 milliós nemzet képviselőinek is úgy kellett egy félévig a szabadkőműves diplomaták ajtaja előtt várnia, mint a kutyaéknak, míg végül 1919 tavaszán oly békefeltételeket adtak át nekik, melyek épp ellenkezői annak, amit a vörös újságok nekünk a fegyverletétel előtt kilátásba helyeztek: egy erőszakos béke, egy békediktátum rengeteg hadikárpótlás és óriási annexiókkal, szóval egy igazi „bosszú“-béke a régi monarchiákkal szemben, melyeket a szabadkőműves páholyok annyira gyűlöltek. Túl messze vezetne itt a versaillesi diplomaták békéjét közelebről jellemezni, de annyit megjegyzünk: még a „népek önrendelkezési jogá“-nak elve, me-

lyet az internacionále emberei frontjainknak mesterségesen előidézett összeomlása előtt oly sokszor és oly ünnepélyesen proklamáltak, a győztesek által diktált békében is csak frázisnak bizonyult, melynek csak az volt a célja, hogy egész országokat a lakosság megkérdése nélkül imperialista szerencsefiak hatalmi vágyának kiszolgáltasson.

De az új köztársaságok lakóit még egyéb keserű csalódások is érték azok részéről, kik a „szabad pályát a törekvőnek“ jelszó hangoztatása mellett önmagukat és rokonaikat beültették a legfontosabb állami hivatalokba; „a militarizmus eltörlése“ volt az internacionalisták jelszava a legyőzöttekkel szemben; valójában az eddigi militarizmust, mely az összes osztályokat egyenlőképp terhelte, elpusztították s helyébe vörös osztályhadsereget, külön „vörös gárdá“-t, sőt zöld gárdát teremtettek, mely utóbbi specifikusan zsidó célokat szolgál. „Az állami pénzügyek szanálása“ (megjavítása) volt a jelszó a köztársasági államforma bevezetésénél; de az új emberek csak még jobban, még veszedelmesebben pazarolják a nyilvános pénzeket. A bürokratizmus eltörlését Ígérték és jött helyébe még nyomasztóbb iroda-uralom. „Demokrácia“, mondták és értették alatta egy osztály, sőt egy párt egyoldalú ural-

mát. A meggyőződés, kultúra, sajtó stb. szabadságát ígérték és minden, nem vörösen szervezett munkás üldöztetése, kolostorok elnyomása, új, szigorú cenzúra stb. az, amit hoztak. Jelen füzetünkben nem akarunk bővebben kitérni arra, hogy a szabadkőműves győztesek hatalmukat a legyőzöttekkel szemben mily arcátlanul és szívtelenül használták ki, hogy mily arcátlanul tagadták meg a gyakorlatban a legyőzöttekkel szemben hangoztatott saját ígéreteiket. Mindenki, aki csak félig is ismeri az angol erőszakos politikát (Írország, Egyptom, India stb), Franciaország gyűlöletét és a londoni, párisi, római és washingtoni szabadkőműves zsidók és zsidó szabadkőműves páholyoknak monarchia és pozitív kereszténység iránt táplált igazi falmudi gyűlöletét, előre tudta, hogy az entente nem ismer majd kíméletet, nem ismer majd irgalmasságot, ha sikerül neki a világháborúbúi győztesként kikerülnie. Ezrekre menő újságcikkekben előre megmondta a keresztény sajtó — a történelem tapasztalataira mutatva — hogy mi vár ránk, ha az entente-szabadkőművesek győznének. Különbön objektiven gondolkodóknak nem is kellett ezt megjósolni, mert számos nagy angol, de főképp francia lap nyíltan ki mondta, mily borzasztó sorsot szántak Né-

metország- és Ausztria-Magyarországnak. Amíg az entente-sajtó nyíltan kifejezést adott gyűlöletének, pusztítási dühének, addig frontjaink rendületlenül álltak, mert úgy a hadsereg, mint a nép belátta annak szükségességét, a népet és hazát az ellenség bosszújától megvédeni. Kritikus, felette kritikus csak akkor lett számunkra a helyzet, mikor az entente taktikáját megváltoztatta és a zsidó származású Northcliffe terve szerint milliókkal dolgozott és dolgoztatott népünk, a hinterland felbomlasztásán és elkárhoztatásán. A történetírás feladata lesz, objektíven megítélni, mily óriási vétek terheli azokat a zsidó-internationalista sajtóorgánumokat és pártvezéreket, kik teljesen a Northcliffe-féle „propaganda“ értelmében és a saját hazájuk legszentebb érdekeivel teljesen ellentétben egyszerre az ellenséges diplomaták „humanitását, az entente komoly békeszándékát stb. dicsérték és egy kölcsönös megértésen alapuló békét helyeztek nekünk kilátásba.

Egyéb okokat, hogy miért éppen a szabadkőműves vezérek, mint pl. Károlyi, is felelősek a világháború kitöréséért, frontjaink összeomlásáért és a monarchiák becsapott népei jelenlegi borzasztó sorsáért, most egészen át akarunk ugrani, hogy tulajdonképpeni tárgyunkra térjünk:

A forradalom vezetői, eszközei és haszonhúzói.

A „munkás-internacionaie* diadalai és a forradalom korában a vezetőik személyi adatai mindenesetre érdeklődésre számíthatnak. Mi itt csak lehetőleg röviden foglalt adatokra szorítkozunk, melyeket könnyen lehetne számos további adattal gazdagítani.

A legutolsó orosz forradalom fő vezér-emberei tudvalevőleg *Kerensky, Lenin és Trotzky* voltak. Mind a három zsidó származású. Zsidók továbbá: *Litwinow*, kit 1918 januárjában a bolsevik kormány londoni nagykövetévé neveztek ki; a finn szocialistavezér, *Manner*, ki 1918 január végén, mint a vörös gárda parancsnoka, a finn szenátust feloszlatta; éppúgy az 1918 januárjában a bolsevik vezérkar hadművelési osztálya kémirodájának főnökévé kinevezett közkatona, *Feierabend*; továbbá az 1918 februárjában igazságügyminiszteré kinevezett ügyvéd és zionistavezér *Steinberg*; az ugyanebben az időben berni követté kinevezett londoni szabó *Holtzmann*; a bolsovikiok haparandai képviselője *Brandenburgski*; a szocialistavezér *Radek* (Sobelsohn) stb. stb. (V. ö. „Das neue Reich“ 1918, 8. sz.)

Lenint illetőleg a bécsi „Arbeiter Zeitung“ beismerte (1918. 239. sz.), hogy egy titkos forradalmi szervezetnek volt tagja; Ausztria vörös fősajtóorgánuma azután így folytatja: „Úgy amint 1903 óta kitartott azon nézete mellett, hogy a titkos forradalmi szervezetnek uralkodnia kell a proletártömegén, úgy követelte 1917-ben, hogy a forradalmi proletariátus ragadja magához az uralmat a kispolgárok és parasztok tömege felett... Szétkergette a konstituantét, s megvalósította a munkás- és katonatanácsok diktatúráját És.... annak a szervezetnek, mely Ororszország felett a diktatúrát gyakorolja, a diktátora megint ő.

1918. okt. 25-én a német képviselőházban *Cohn* zsidó — „független“ szociáldemokrata képviselő hevesen kikelt a korona viselője ellen, s azt mondta, hogy neki is, családjának is, le kell tűnnie a színtérről. Ugyanaznap jelentette a bécsi „Reichspost“, hogy aBondy prágai német zsidó családból származó dr. Borsky-t (rekte Bondy) kinevezték római cseh követté.

Ausztria még nem is döntött a köztársasági államforma mellett s máris a jövő németosztrák állam három legfőbb hivatalnokja közül kettő zsidó volt.

1918 október végén a magyarországi szociáldemokrácia utcai tüntetésekkel ki-

erőszakolta, hogy a szabadkőműves Károlyi Mihály gróf lett miniszterelnökké kinevezve; ugyanaz a Károlyi, ki már jóval a háború előtt moszkvai zarándoklataival Magyarország minden hazafias körében idegességet keltett. Alig volt Károlyi miniszterelnök, s máris bevette kormányába a radikális párt zsidó vezérét és főszabadkőművest, *Jászi Oszkárt* mint nemzetségi minisztert (!) a zsidó *Garami Ernőt* mint kereskedelmi minisztert és a zsidó *dr. Kímfi Zsigmondot* mint népjóléti minisztert.

Majdnem ugyanazon időben kerültek az osztrák államtanácsba *dr. Adler Viktor* és *dr. Ellenbogen*, mindkettő zsidó.

A bécsi egyetemen *Orosz-Lengyelországból való zsidó hallgatók* a bolsevizmus és egy „vörös gárda” felállítása érdekében agitáltak. Rövidesen rá a parlament előtt egy fiatal lengyel zsidó gyűjtő beszédet tartott a „kommunista köztársaság” * felállítására.

Ugyané napokban a bécsi szociáldemokrata párt gyűlésén a zsidó *dr. Deutsch* azt ajánlotta, hogy a hadsereget népsereggé változtassák át. Erről a *dr. Deutsch*ről jegyzi meg *Liechtenstein Alajos herceg* a „Das Neue Reich” 1919. évi 15. számában, „A hadügyminisztériumban rögtön megszerezte magának a nemzetközi párt a döntő

állást Dr. Deutsch Gyula két teljesen mérték nem adó és gyámoltalan előljáró alá helyezte magát, ki az egész resszórt határozottan a szociáldemokrácia szellemében, annak hasznára uralja. Deutsch úr, kinek sikerült, magának egy idealista látszatát és hírnevét megszerezni, de aki egy energikus és praktikus pártfanatikus, a hadügyminisztériumot a legrövidebb időn belül a vörös elvtársak abszolút birtokává alakította át. Haladéktalanul szerzett magának e célra egy legalább 14000 emberből átló hadsereget, a Volkwehrt mely főképp stramm szocialista gondolkodású zsoldosokból áll, s mely hónaponként negyven millióba kerül.

1918 nov. 3-án a „vörös gárda“ Bécsben a Deutschmeister szobor előtt gyűlést tart, melyen a vörös gárda egy vezére, egy zsidó tiszt a bolsevik programot dicsőíti. Ugyanaznap a „vörös gárda“ teljes nyugalomban bevonul a „Stiftskaserne-ba“.

Nov. 8-án a német judokrata párt és országgyűlési frakció a „Vorwärts“-ben egy nyilvános felhívásban a császár és trónörökös lemondását követeli.

Majdnem ugyanakkor Hannover, Köln, München, Braunschweig, Magdeburg stb. városokban felkelések vannak, melyeket minden látszat szerint az orosz szovjet-

kormány berlini zsidó képviselői rendeztek, November 8-án a bajor országgyűlésben a zsidó *Eisner Kurt* elnöklete alatt egy munkás-, katona és paraszttanács alakul, mely egy felhívásban Bajorországot köztársaságnak jelenti ki.

November 9-én lehetett a Reichspostbah olvasni, hogy Ausztria ideiglenes kormánya 13 államtitkárból áll, kik mellé alállamtitkárok vannak beosztva, Ebben a lajstromban a következő zsidók ill. zsidó származásúak szerepeltek: *dr. Adler, dr. Bauer Oltó, dr. Deutsch Gyula, dr. Weisz, v. Hock.*

Pár napra rá a bécsi parlament előtt tömegtüntetés volt abból az alkalomból, hogy a nemzetgyűlés a köztársasági államforma mellett döntött. Ennél az alkalomnál egy „félreértés“ folytán vörösgárdisták a parlamentre lövöldöztek. Az ezt követő leírhatatlan pánikban egyebek közt a következő zsidók sebesültek meg: *dr. Bendiener Oszkár, Trost Manó, Kohn Bernát, Saniter Berta, Dienstbar Lujza, Lipschitz L.* Egy zsidónőt *Eisler-Friedlander Elfridát,* letartóztatták.

Nov. 13-án jelentik Berlinből, hogy az új birodalmi kormány a zsidó *Wurm Ernáméit, Landesberg, Haase és dr. Dávidot* bízta meg kormányhivatalokkal, míg a munkás- és katonatanács végrehajtóbizottsága

a porosz politikai kabinetbe egyebek közt a következő szocialdemokrata zsidókat nevezte ki: *Hirsch Pál*, *Braun Ottó* és *dr. Südekum Albert*.

Két nappal utána olvashatjuk, hogy a fiatal csehszlovák köztársaság kormányába a zsidó *dr. Stransky* és *dr. Winter* Szászország szocialista kormányába *Schwarz* és *dr. Gradnauer* kerülnek.

Másnap a bécsi Konzerthausban egy zsidógyűlést tartanak, melyen a zsidó *Goldschetd Rudolf* „viharos helyeslés* mellett felkiált, hogy „A trónokkal együtt az oltároknak és bukniok kell*. (Egy zsidó lap jelentése).

Az 1918 nov. 26-iki „Reichspost“-ban olvassuk: A cseh szlovák állambeli zsidó nemzeti tanács azt jelenti, hogy Prága, Theresienstadt, Olmütz, és Brünnben *zsidó katonatanácsok* alakultak*. Ez a zsidó nemzeti tanács továbbá a következőket jelenti: „A cseh vezetők a legnagyobb készséget mutatják arra, hogy a nép bizonyos rétegeiben mutatkozó antiszemita mozgolódsokat elnyomják, s a zsidó nemzeti mozgalommal szemben legnagyobbbrészt nagy megértéssel viseltetnek“.

NÖT. 23-án az osztrák külügyi államtitkár, a zsidó *dr. Bauer Otto*, a sajtó oszt. vezetését is átveszi és annak élére két zsidót állít: *dr.*

Pohl Ottót, ki színházkritikus és az „Arbeiter Zeitung“ párisi levelezője volt és mint helyettesét *dr. Backot*, ki szintén az „Arbeiter-Zeitung“ szerkesztőségéhez tartozott.

Miután Münchenben a Galíciából származó zsidó *Eisner Kurt* az általa proklamált bajor köztársaság élére állt s magát egy egész sereg hitsorsos forradalmárral vette körül, Berlinből nov. 28-án jelentik:

Belátással bíró zsidók, kik félve gondolnak arra, hogy a német nép feletti egyoldalú zsidó-uralom szükségképp mily következményekkel fog járni, felemelik intő szavukat. A „Bayr. Kurier“-ban Rabinowitsch Ráhel „óriási kihívásnak“ nevezte azt, hogy egy zsidó állt a katolikus állam élére. Ha *Eisner* azt állítja, hogy a háború kitörésében Németország a bűnös, én, mint neutrális zsidónő ezt gyáva és valótlan állításnak nevezem“.

A német birodalmi államoknak 1918. nov. 24-én Berlinben megtartott konferenciáján a zsidó *Eisner Kurt* azt követeli, hogy „minden kompromittált férfi, mint a császár is, Hollandiába vándoroljon ki, ha nem akarják, hogy nép- és hazaárulásért pert indítsanak ellenük“. Tehát egy Németországba bevándorolt zsidó az első, aki

az ősnémet dinasztia kiutasítását vagy önkéntes száműzetését követel?

Másnap a nagyberlini végrehajtó tanácsban megjelent a porosz kormány két tagja és keresztülviszik, hogy a gyülekezet egyhangúlag úgy határoz, hogy a keresztény nézetet valló államférfiút, Spahnt nem fogadja el igazságügyminiszternek, de viszont elfogadja *Heine Wolfgang* és *dr. Rosenfeldet*.

1918 november végén Bécsben egy szociáldemokrata pártkonferencia elhatározza, hogy Bécs város ideiglenes képviselőtestületébe többek között a következő judokratákat küldi ki: *Bermann Gyula, Breiter Hugó, dr. Danneberg Róbert, David Antal, Freundlich Emmy, dr. Griin Henrik, Hellmann József, Nachtnebel Ottó, Polke Emil, Popp Ádelhaid, dr. Scheun Gusztáv, Winter Miksa, Witzmann tános stb.*

Majdnem ugyanakkor a bécsi szociáldemokraták a katonákat gyűlésekre hívták meg; egy ilyen, a baumgarteni kaszinóban megtartott gyűlésen, *Reismann* gyalogos és egy másik zsidó elnökölt. Mindketten a háborút az 1. lövészezred barakktáborában „küzdötték“ végig. *Reismann* felszólította a Volkswehrt, hogy szociáldemokrata alapon szervezkedjék, mire az állig felfegyverzett Rothziegel nevű vörös gárdista azzal vádolta a szociáldemokrata pártot, hogy el-

árulta a munkásságot, nincs energiája, stb., szóval a legradikálisabb hangokat használta. Beszédje alatt számos felkiáltás hangzott el ellene, hogy pusztuljon, hogy négy és fél évig a rajvonalba nem lehetett zsidót látni, stb. Három orosz kommunista (zsidó) azután a „Weckruf“ (Ébresztő szózat-ot akarta szétosztani, de kiutasították őket a gyülekezetből.

December végén egy neves galíciai politikus következőt jelenti a „Reichspost“-nak: „A galíciai viszonyok zavarosságához az orosz bolsevizmus is hozzájárult. Lublinban egy bolsevista ügynök kezében egy fél milliót, Dombrovában egy millió rubelt találtak. Varsóban a 11.000 vasutasnak zsidó bolsovikiek 500 rubel havi fizetést ígértek, ha a bolsevizmushoz csatlakoznak. Az ilyen felforgató elemek élén *majdnem kizárólag csak zsidókat* lát a lengyel nép“.

1918 december 1-én a bécsi szt. István-templomban az esti istentisztelet alkalmával betolakodott egy ember a hívőkkel sűrűn megtelt elülső templomrészbe és amint a pap a szentségtartóval kezében éppen az áldást osztotta, harsány hangon így kiáltott feléje: „Szállj le a megsütött megváltóddal*”; s azután bujtogató beszéd következett, teli szitkokkal és káromlással, melyet egy egyenruhás egyén tartott. Mikor aztán

a betolakodottat egy pár ember lefogta és a sekrestyébe hozta, mint a bukaresti születésű *Neumann Alfréd* igazolta magát. Ez az ember, mint ahogy egy bécsi lap megjegyezte, félreismerhetetlenül zsidó. *Neumann Alfréd* fia a már meghalt konstanzi osztrák-magyar konzulnak, *Neumann Antal*nak. 1894-ig *Halléban* természettudományt és mezőgazdaságot tanult.

1919 január 21-én jelenti a „Reichspost*
 „Az (osztrák) kereskedelem-politikai osztály élére egy zsidót neveztek ki, *dr. Schillert*, az elhalt nagyiparosnak (I) *Taussignak* közeli rokonát és hivatalába a következő zsidók lettek kinevezve: *dr. Mieses dr. Broda és dr. Steiner*

1919 február 11-én a müncheni munkástanács egy gyűlésén a zsidó *Landauer, Mühsam* és *dr. Lewin* szenvedélyesen beszélnek a radikális „tanácsrendszer“ biztosítása érdekében, mely ellen az ideiglenes nemzetgyűlés elnöke, *Schmitt Frigyes* energikusan felszólalt.

Közvetlen az osztrák választások előtt a zsidó „*Arbeiter Zeitung am Abend*“-ban következőket olvashattuk:

„Győzni fogunk így vagy úgy!

Azt az egyet azonban mondjátok meg a gazemberek és félrevezetőknek, hogy bor-

zasztó sorsuk lesz, hogy ha a választások meghamisításával, csalás és megvesztegetéssel még egyszer meg akarnák hiúsítani a dolgozó nép győzelmét... A választás napja után a szocializmus vörös zászlójának kell Ausztria felett lobogni. Ha kínzóink, elnyomóink és tyrannusaink ravaszságukkal megint becsapnak és megcsalnak bennünket, akkor majd meg kell élniök, hogy a látszólag legyőzött óriás annál nagyobb erővel fog talpra állni és őket minden eszközzel, az erőszak eszközeivel le fogja verni. Temessék el azt a reményt, hogy a választási nap után csel és csalás következtében majd uralkodhatnak felettünk. Hatalmuk összetört, a régi militarizmus bajonettjei és fegyverei már nem szolgálnak nekik. A bajonettek és fegyverek a szabad szociálista állam érdekében kelnének harcra. Ha a proletariátus nem győz február 16-án szavazólapokkal, akkor a kapitalizmussal véres harcot fog vívni, mely el nem maradhat. Nincs már többé „vagy-vagy“.

Ez egész világosan a forradalmi zsidók fenyegetődzése, hogy erőszakot vesznek igénybe azon esetre, ha a választások nem fognak oly eredménnyel járni, mint azt a szociáldemokrata választási vezérek kívánák. Kényelmesen csinálják ezek az urak.

Ha a nép nem szavaz úgy, ahogy ők akarják, akkor a választások eredményét bajonettek és puskákkal kellene korrigálni. És ezt nevezik aztán szabad néppállamnak.

1919 február 12-én jelentik a „Reichs-post“-nak Olmützből, hogy a csehszlovák köztársaság elnökének, Masaryknak felelése egy amerikai zsidónő.

Ugyanaznap jelentik Münchenből: „Az antiszemizmus nálunk Délnémetországban a háború alatt évről-évre növekedett, aminek oka az egész nép gyalázatos kizsákmányolása, az a bizonyos „drückeberger“-eskedés és a zsidó sajtó szisztematikus hazugságai és izgatást taktikája. De még jobban a forradalom óta: Hisz azóta nálunk a kormányférfiak majdnem mind zsidók, még pedig legnagyobbbrészt bevándoroltak. *Eisner Kurt* galíciai zsidó, *Jaffé* pénzügyminiszter hamburgi zsidó, aki még hozzá csak minisztersége második hónapjában szerezte meg a bajor állampolgárságot. Azután a müncheni spartakuszvezérek: *Műhsam* galíciai zsidó, *Southernner* és a pár nap előtt letartóztatott *Lewin* moszkvai zsidók, *Landauer*, a müncheni munkástanács egyik szóvivője Berlinből való stb. stb. Sok évi kétes sötétségből ezek az emberek hirtelen a forradalom színpadjának fényes világításába, jöttek és oly ha-

talmat bitorolnak, mely szellemi és erkölcsi képességeikkel a legkiáltóbb aránytalanságban van. A tisztességes zsidók nagy része — hisz sok ilyen van nálunk — bizony aggódva nézheti, hogy hitsorsosaik mily tömegben tolakodnak előre!

„A ránk erőszakolt harcot sehol sem vívjuk a zsidó *vallás* ellen. Ezt nem bántottuk és nem is fogjuk soha bántani.

„Az ismert zsidó hazugságot, hogy a zsidóság felekezet és nem faj“ már Schopenhauer ostromozta. Ugyanez a filozófus volt az aki a *szemérmertlenséget* nevezte a szabadelvű zsidók leglényegesebb jellemvonásának. S hogy ez igaz, folyton látjuk, mikor pl. a zsidó Eisner, mintahogy többször tette, istenkáromló módon párhuzamot von önmaga és Krisztus közt, aki „szintén (!) zsidó volt“: továbbá, ha látja az ember, hogy a kötelező vallásoktatás ellen legjobban a zsidók izgatnak, kiknek a keresztény vallásoktatáshoz semmi közük sincs; s végül, ha az ember látja, hogy most a legjobban fizetett állami hivatalokba mindenütt zsidók ülnek be, a korrupciót, meghonosítják és szemérmertlen módon mindenhová beültetik rokonaikat. Legfőbb ideje, hogy alaposan kisöpörjünk!“

1919 február 10-én Budapesten a zsidó kommunistavezérek egy munkanélküli tün-

tetést rendeznek a szociáldemokrata „Népszava“ nyomdája előtt, amely alkalommal kommunisták és szocialisták közt lövöldözésre került a sor, melynek folyamán legalább 80 ember megsebesült. Mivel a kommunisták újabb „tüntetéseket“ jeleztek, másnap korán reggel megerősített rendőrőrzjáratok felkeresték a kommunistavezérek lakásaikban s letartóztattak közülük több mint 40-et, *majdnem kizárólag külföldi zsidót*, kik a háború alatt a harctéri szolgálat elől Budapestre menekültek.

Az osztrák nemzetgyűlési választásokat (1919 febr. 16) egyebek közt a következő tény jellemzi: A Bécsben megválasztott képviselőknek nem kevesebb mint egy negyed része zsidó, habár csak egy, a zionista *dr. Strieker* nevezi magát annak. Kívüle ide számítandók: *Friedmann, dr. Bauer, Ludo Hartmann. Schlesinger Teréz. Allina, dr. Ellenbogen, Freundlidi Emmy, Pick, Adler Frigyes, dr. Deutsch Gyula és Austerlitz.*

A cseh-szlovák nemzetgyűlés első ülésén mint további kulturharc-törvényjavaslatok bevezetőjét egy úgynevezett egyházi paragrafust nyújtottak be, míg kommunista és anarchista bujtogató szónokokkal, mint a zsidó Munaval (helyesen: Münneles) keztyűs kézzel bántak. A fentemlített törvénytervezet előadója, *dr. Stransky* (kikeresztelkedett

zsidó) referátumát következő patetikus szavakkal kezdte: „Megkezdjük a kultúrharcot“.

1919 április 5 én Budapestről az ottani kommunizmus fejleményeiről ill képviselőiről következőket jeientik: A népbiztosok elnökei *Garbóit*, régebben *Griinbaumnak* hitták. Ezt a becsületes nevét egy koronáért a törül metszett magyar hangzású „Garbai“ névvel cserélte fel. Akkoriban a lelkes nacionalistát játszotta, aki megmagyarosítja a nevét, most úgy gondolja, hogy illőbb és opp rtunusabb számára, izzó internationalista lenni. Társai: A közoktatásügyi népbiztos, Kúnfi Zsiemond még nemrég *oJ* tisztes és ismert *Kóhn* nevet viselte. *Yfl* tudja miért nem tetszett az neki. — Elvtársa, Pogány hadügyi népbiztos a nem kevésbé tisztes és ismert *Pollak* nevet viselte. A munkásügyi népbiztos, Bokányi tulajdonképp *Bienenstock*, Rónai igazságügyi népbiztos pedig *Rosenstingel*. — A pénzügyi s most szociális termelési népbiztos Varga: *Weidiselbaum*, a főváros népbiztosa Vince: *Weinstein* az élelmezési népbiztos Erdélyi: *Eisenstein* De mire folytatni. Kun Béla külügyi népbiztos *szintén egy Kohn* és a rendőrügyi, *Bíró szintén egy Bienenstock*. És a tanácskormány rekonstrukciójánál tömegesen felvett új ember — a kormány

most már 33 miniszterből áll, tehát háromszor annyiból, mint a régi, háromszor nagyobb Magyarország királyi kormánya — ugyanilyfajta emberek.

Bécsben 1919 ápr. 6-án egy kommunista gyűlésen a főszónok, *dr. Friedlander* az osztrák tanácsköztársaság mielőbbi kikiáltását követelte.

De legyen elég ezekből a megállapításokból, melyeket már abból az okból sem kell tovább felhalmozni, mert van elég *zsidó vallomás*, melyek nyíltan beismerik azt, amit mi egyes adatokkal bebizonyítani és megvilágítani kívántunk. így 1919 ápr. 14-én a *bécsi zsidó „Sonn- und Montagszeitung”-ban* lehetett olvasni:

„Egy elfogulatlan szemlélőnek fel kell tűnnie, hogy a kommunizmusnak és hasonló, de más nevű mozgalmak élén mindenütt, Orosz-, Magyarország, Berlin és Münchenben éppúgy mint nálunk Bécsben *oly emberek állnak, kik születési bizonyítványaik alapján az izraelita vallásfelekezethez tartoznak. Landaer, Levin, Levit és Löwy, Kohn C-vel vagy Kohn K-val, Haase és Hirsch, Kun és Friedlander, alias Eisner és alias Trotzky* oly szülők gyermekei, kiknek legfőbb ideálját egy tőke képezte, melyet szorgalmas pénzszerzéssel iparkodtak összeszedni. Egyes eseteket még meg

lehetne magyarázni az emberi élet vétlenségeivel, *de hogy ennek az egész mozgalomnak igazi 'vezérei, akkor is. ha mint olyanok nem is mindig ismeretesek a nyilvánosság előtt, majdnem kivétel nélkül zsidók, ennek mélyebb összefüggéssel kell bírnia . .*

Épp a zsidók ismeretesek, mint az élet praktikusai... A kereset lehetősége a zsidók részére a legutóbbi évtizedekben rohamosan csökkent(?).. . A félműveltek, a sors kedvezőtlenségével szemben kedvetlenségge! eltelték száma évről-évre növekedett. Ha régebben a gondolkodó, sorsával clvódó zsidó a ghattóban vigaszt és új életkedvet keresett és talált vallásának ^ gyakorlásában, akkor a mindinkább terjedő vallástalanságnak természetes következménye az volt — hogy kételkedtek a fennálló társadalmi rendszer igazságosságában . .

A már most (a forradalom óta) beállt régi és új törvények zűrzavarában, sok ember jogfelfogása csökkent és nagy azok száma, kik egyszerűen feltételezik, hogy az átalakulás folytán mindenki, kinek régebben nem sikerült zöld ágra vergődni, most mintegy hivatalból arra hivatott, *hogy az új társadalmi rendszer folytán gazdagság és hatalomhoz jusson.* Mindenekelőtt csekély számú zsidó, kik képtelenségüket és mihasznaságukat egyszerűen a „társadalom“

kontójára szeretnék tolni és szociális rendszerünk tanulmányozásában épp úgy vigaszt és reményt keresnek maguknak, mint apáik a talmud kommentálásában. És last not least jelenleg úgylátszik *a demagógia épp oly kereseti ág* mint bármi más, mely emberét amellelt eltartja; így nem csoda az, hogy néhány zsidó egy *mozgalmat inszenál, hogy minden további fáradság nélkül könnyen azt érje el, amit a derék emberek életük szorgalmával eddig teremtettek.*

És a zsidó „Neues Wiener Tagblatt“ 1919 április 13-án a következőket írja ugyanerről a társaságról:

„Ezek többnyire zsidó intellektuellek Kelet Európából, mellettük hazai származású zavaros fejű fiatal zsidók is. Ezeket az elemeket München és Berlin, Wien és Budapesten látja az ember működni, mindenütt ugyanavval a kihívó magatartással. Akár keleti, akár nyugat Európában születtek, akár az orosz terror praxisából, akár német író-kávéházakból jöttek, mind hasonlóan egymáshoz gondolkodásmódjukban. Ezek gyökér nélküli egyének, nincs benső kapcsolatuk a néppel, nem értik meg í nnak lelkét, nem szeretik a földet, melyet végzetes működésük teréül kiszemeltek.“

Evvel kétséget kizárólag be van bizonyítva, hogy tulajdonképp mit akarnak a

zsidó kommunistavezérek a proletáriátustól: a jó ellátást és pótlást a kapitalizmus csökkenése folytán megcsappant zsidó kereset lehetőségért. Erre elég jók a proletárok !

A közben elhalt szociáldemokrata vezér, Pernerstorfer, épp úgy mint a sajnos meggyilkolt Schuhmeier Ferenc az osztrák szociáldemokrácia kevés számú árja vezetői közül voltak. Éppúgy mint Schuhmeierben mindig élt a valódi bécsi érzés, mely egész különösen mindig odavonta nagy politikai ellenlásához, Luegerhez, éppúgy Pernerstorfer Engelbertben mindig élt a német öntudat. Persze nem igen tudta ezt érvényesíteni, mert pártja ravaszabb „elemei“ az elnöki tisztelethelyre állították, hogy ártalmatlanabb legyen.

Annál figyelemreméltóbb utolsó a „Volks-tribüne“-ben 1915 áprilisában teljes név-aláírással megjelent cikke, mely a pártjában mutatkozó ifjú zsidó áramlat ellen van írva, még pedig éppen most, mivel éppen ez az ifjú zsidó pártsekta a szociáldemokráciában a bolsevik és kommunista zűrzavarnál oly feltűnően szerepel

Ez a lángoló tiltakozás Dannenberg és társai ellen szól, kikhez később Adler Fri-gyes és még inkább Adler Miksa és külö-

nősen sok akadémiai női szemita került. — De halljuk magát Pernerstorfert:

„Nem akarok itt mást tenni, mint a pártunkban előforduló egyik típust jellemezni, melynek befolyásos képviselői vannak és amely a pártra egyenesen végzetessé lehet. Ez az ó-internationalisták típusa.

Már most kik a nemzetietlenség mondhatni autoritar képviselői és fáradhatatlan hirdetői ?

Egy pár akadémikus, kik egy szoros, zárt csoportot képeznek, mely arra készül, hogy a döntő pillanatban a pártvezetőség gyeplőit kezébe vegye és egy legfőbb törvényszéket képezzen, mely afölött dönt, hogy mi a *színtiszta* szocializmus. De ez a kis csoport nemcsak akadémikusokból áll, hanem azonkívül *kizárólag zsidókból*.

Már most világos: Pernerstorfer nemcsak nacionalista, hanem antiszemita is. Az ilyen gyanúsításokat nem veszem figyelembe. Nyugodtan kimondhatom: én határozott philosemita vagyok.

Hogyha ennek a csoportnak a zsidóságáról mégis kell beszélnem, akkor ezt azért kelHennem, mert egyedül ez adja meg nekem ennek a csoportnak a németséggel szemben tanúsított oly közömbös sőt gyakran éllenséges magatartásának magyarázatát.

Ez a csoport csupa oly emberből áll, kik 1880 óta közép- és főiskolákon végezték tanulmányaikat. Ez az idő egy durva és közönséges antiszemitizmusnak a kora volt, mely, mint tudjuk, még soká nem járt le. Ezeknek a zsidóknak pajtásai mind úgynevezett „német nemzetiek”* („deutsch-national“) voltak. Semmi sem érthetőbb, mint hogy ezeknek az ifjagnak szívébe a „német“ elleni izzó gyűlölet fészkelte be magát. A szabadabbaknál közülük talán ezen érzés helyébe a dolgok igazságos megítélése jött, amint felismerték, hogy a német „nemzetiek“ sokszor éppen nem reprezentálják a németiséget. De annyira nem jutottak, hogy oly meleg érzést tápláljanak a német nép iránt, amilyen érzés az én generációm zsidóságában élt és él. Ismerek ebben számos zsidót, ki jobb német, mint sok patentírozott „német nemzeti“. A szociáldemokrácia cseh pártjaiban, valamint a lengyelekben is vannak zsidók vezető helyeken, de egyszerűen lehetetlen volna, hogy ott megtűrjék őket, ha nemzeti gondolkodás módjuk gyanús volna.

Csak nekünk, német szociáldemokratáknak kell eltűrnünk, hogy *ily zsidók befolyásos állásokban* buzgalommal arra törekednek, hogy a német munkássággal a németiséget megtáltassák. Ez a tevékenység

nemcsak a pártnak árt, hanem a német népre is szégyenletes.

Ismerem az Internationale vezetőit a többi nemzeteknél. Mindnyájuknál a nemzetük és hazájuk szeretete nem képezi vita tárgyát. Náluk az természetes...

A szociáldemokrata munkás szoros viszonyban áll népével, mert csak ezen belül dolgozhat a szocializmusért. A munkásnak nemcsak osztály- és munkásbecsülete van, hanem nemzeti becsülete is.

Ezt Danneberg is nagyon jól érti — ha a belga munkásságról van szó. Csak a németekkel szemben nincsenek ezen az állásponton Danneberg és nemzetietlen elvtársai. Egyáltalában roppant élénk rokonérzéssel vannak a többi nemzetek iránt, csak a németek iránt nem. Ez a németséggel való érthetetlen gyűlöletről tanúskodik ...“

Kis füzetünk végén két, zsidó lapokban megjelent cikket idézünk, melyeket örök időkre le kell szögeznünk, s amelyekre az összes keresztények figyelmét fel kell hívni, mert ezek amúgy igazában mutatják, hogy a Pernestorfer által jellemzett zsidó népvezérek a keresztény népnek a zsidó terror elől való minden kitérését, a zsidó kisebbség uralmának minden önkéntes és önkénytelen elismerését hogy jutalmazták, így a zsidó dr. Adler M. az osztrák szo-

ciáldemokrácia főorganumában, a bécsi „Arbeiter Zeitung“-ban a polgári pártoknak az államtanács és a nemzetgyűlésben való szerepéről szószerint a következőket írta: „A szociáldemokrácia körülbelül úgy van a polgári pártokkal, mint a juhászkutya a juhnyájjal, azaz: a polgári pártokat maga előtt terelte azon az úton, amelyet ő há- ’ tározott meg és abban az irányban tartja őket egyben, amelyben haladni kíván. És eddig nem történt semmi, ami nem kizárólag a szociáldemokrata-párt kezdeményezéséből vagy politikájából került volna ki. Csak gondoljuk meg, hogy sem a Habsburgok detronizálása, sem a köztársaság kikiáltása a polgári pártok lényegéből és akaratából v került ki... Mióta van mindkét párt (a keresztény szociális és a német nemzeti) a német radikálisok kivételével, Ausztria felbomlása mellett? A szociáldemokrácia az ő nemzetiségi politikája által az ausztriai német népet is forradalomba vitte és annak polgári pártjait egyenesen azon cél felé hajtotta, melyet ő maga tűzött ki: hogy a monarchiának a nem német népek által megkezdett felbomlasztását avval fejezze be, hogy Ausztria ne maradjon vissza, mint ennek a monarchiának maradványa. Az osztrák népek forradalma tisztán a proletárpolitika diktatúrájának műve volt. A

szociáldemokrácia ezt az átalakulást a polgári pártokkal egyetemben végezte, aminél ez utóbbiak épp csak a szociáldemokrácia akaratát és célját teljesítették.“ (A bécsi „Reichspost“ 1918. november 19-iki lenyomata alapján.)

Adler fenti cikke egyszersmind a legékezebb megerősítése annak, amit mi adatainkkal bebizonyítani akartunk.

De még több: a Berlin-Wilmersdorfbán megjelenő zsidó „*Aktion*“ politikai, irodalmi és művészeti hetilap „Ahasver víg vándordala“ cím alatt egy költeményt hoz, melynek tartalma a következő:

„Látjátok, én vagyok a gyökértelen, ki nincs a környezetéhez kötve, kinek szívét nem hajtja nadrágjába honvagy narkózisa, én a szenvedésben megacélosodtam.

Békésen ültök legszentebb érzésteitekben. az öröklött rögöt megmunkálva, míg én vándorlásra szomjazó vágyamat énekekben enyhítem.

Néha rángatjátok kabátomat, csiklandozzatok sebeimet, de én a vándorbothoz nyúlok, szabad vagyok és örvendek, mert a ti forrásaitokat iszom és szavaitokat megmérem.

És egy király gesztusával adom nektek adományaimat, díszítem ünnepeiteket s

azokhoz a legjobbat adom, amit magam szereztem.

Lelkem sikamlós bőrei fedik azt, amit koldúlva bűnhődtem, de tornyosodik zsákmányom és menyasszonyaitok üdvözölnek engem, idegen sivatagok söpredékét.

Felizgatom szenvedélyeiteket saját épülésemre.

Így játszadózom. pajkosságból, ázsiai vérem különös, nagyon subtilis, utolsó, előttek rejtett céljaira“.

Dolgozó nép, vigyázz! Így hangzik a gúny azok részére, kik kritika nélkül a zsidó vezetésnek vetik alá magukat. A gúny talál, mert igaz: így csinálják ők. Itt csak egy segítség van: szervezkedni a keresztény nép védelmére a zsidó kizsákmányolás, félrevezetés és kárhozatba döntés ellen.